

Sygn. akt **V GC 984/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2023 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 13.589,78 zł (trzydzieści tysięcy pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 marca 2021 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.482,80 zł (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

Sygn akt V GC 984/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 sierpnia 2022 roku powódka A. K. wystąpiła na drogę sądową przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 21 726,21 zł wraz z odsetkami od dnia 28 lipca 2022 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka twierdziła, że dochodzi części odszkodowania z tytułu uszkodzenia w zdarzeniu drogowym pojazdu marki A.. Powódka wskazała, że nabyła wierzytelność z tego tytułu od poszkodowanego. W ocenie powódki celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosiły 37 964,55 zł, podczas gdy pozwany wypłacił tytułem odszkodowania poszkodowanemu kwotę 18 055,48 zł. Powódka podała, że dochodzi różnicy między należnym a przyznanym odszkodowaniem, tj. kwoty 19 909,06 zł powiększonej o kwotę 1 817,14 zł skapitalizowanych odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, ponadto poszkodowany dokonał naprawy w jednym z warsztatów naprawczych należących do sieci naprawczej pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 kwietnia 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. o nr rej. (...) należący do D. C. (1). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 14 maja 2021 roku (...) S.A. przyznało i następnie wypłaciło poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 18 055,48 zł.

/dowód: decyzja (...) o przyznaniu odszkodowania k. 10/

Poszkodowany D. C. (1) nie dokonał naprawy pojazdu, tylko w stanie uszkodzonym sprzedał go.

/dowód: zeznania świadka D. C. (2) k. 76-76v/

W dniu 7 grudnia 2021 roku poszkodowany D. C. (2) zawarł z (...) Spółką komandytową z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności przysługującej mu przeciwko (...) S.A. z tytułu odszkodowania.

/dowód: umowa cesji k. 15/

Następnie w dniu 13 maja 2022 roku Odzyskamy G. Sp. k. zawarło z A. K. umowę cesji tejże wierzytelności.

/dowód: umowa cesji k. 16/

Uzasadniony i konieczny koszt naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...), z użyciem oryginalnych części zamiennych i po zastosowaniu przeciętnych cen usług w warsztatach samochodowych na terenie T. i okolic wyniósł 31 645,26 zł brutto.

/dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów oraz maszyn, urządzeń, jakości i kosztów napraw pojazdów Ł. W. k. 84-91/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda, zeznań świadka D. C. (1) oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów oraz maszyn, urządzeń, jakości i kosztów napraw pojazdów Ł. W..

Sąd przyznał pełen walor wiarygodności dowodom w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu, a pozwany nie kwestionował ich prawdziwości.

Zeznania świadka D. C. (1) również należy ocenić jako wiarygodne, były one bowiem jasne, logiczne i spójne. Zaznaczyć należy, że świadek nie był związany w żaden sposób z żadną ze stron, złożył obiektywne zeznania, których część miała istotne znaczenie dla sprawy.

Dowodem o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia była opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów oraz maszyn, urządzeń, jakości i kosztów napraw pojazdów Ł. W., którą sąd uznał za rzetelną i fachową. Strony nie kwestionowały opinii biegłego. Sąd podzielił wnioski opinii biegłego odnośnie ustalenia wielkości kosztów naprawy. Dowód z opinii biegłego był o tyle istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem w niniejszej sprawie możliwe było ustalenie wysokości szkody jedynie w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy,

a to ze względu na fakt, że poszkodowany nie naprawiał samochodu, a przyjął jedynie wypłacone od pozwanego odszkodowanie, a następnie zbył zarówno pojazd, jak i samą wierzytelność z tytułu odszkodowania.

Powództwo okazało się zasadne w części.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie był w znacznej mierze przedmiotem sporu. Bezspornym był fakt kolizji, przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności odszkodowawczej, fakt zbycia wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz powódki. Konflikt między stronami ogniskował natomiast wokół wysokości należnego odszkodowania. Pozwany twierdził, że do przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody wystarczające było odszkodowanie w kwocie wypłaconej poszkodowanemu, powódka zaś kierując się sporządzoną na jego zlecenie ekspertyzą uznał, że wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie nie było wystarczające do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał, gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, że dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca, wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel powinien ustalić

odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że poszkodowany nie dokonał naprawy pojazdu, po zdarzeniu zbył pojazd w stanie uszkodzonym, a naprawą miał się zająć jego nabywca. Wobec tego, że pozwany ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie, a powódka nabyła wierzytelność z tytułu odszkodowania przeciwko niemu, zwróciła się ona do rzeczoznawcy o sporządzenie odrębnego kosztorysu i na tej podstawie powzięła decyzję o wystąpieniu z żądaniem dopłaty, a następnie – wobec braku dopłaty o wystąpieniu na drogę sądową. Niezależnie od powyższego, powódka, jako następcą prawnym poszkodowanego miała niewątpliwie prawo do odszkodowania w pełnej wysokości, tj. w kwocie celowych i uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 roku (sygn. akt II CNP 43/17, Legalis 1771613) roszczenie o zapłatę odszkodowania i jego zakres nie zależy od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy, ponieważ poszkodowany może żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznych naprawy. Stanowisko to należy obecnie uznać za ugruntowane w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019, III CZP 102/18, LEX nr 2647167). W tych okolicznościach niezbędne było więc dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Biegły, tak samo jak strony postępowania, w oparciu o system ekspercki ustalania kosztów naprawy, ustalił, że uzasadniony i konieczny koszt naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) wyniósł 31 645,26 zł. Biegły uwzględnił w swoich obliczeniach zastosowanie oryginalnych części zamiennych, a także cenę przeciętnych usług w warsztatach samochodowych stosowanych w regionie. W ten sposób biegły uwzględnił obowiązującą w nieautoryzowanych zakładach naprawczych w 2021 roku, średnią stawkę pracochłonności napraw w wysokości 130 zł za roboczogodzinę – zarówno w odniesieniu do prac blacharsko-mechanicznych, jak i prac lakierniczych. Biegły uwzględnił również pełną wartość cen oryginalnych części zamiennych, bez zastosowanego przez dostawcę rabatu na poziomie 25%, uwzględnił w rozliczeniu kosztów naprawy „normalia” w wysokości 2% wartości części zamiennych, zgodnie z technologią naprawy, uwzględnił pełną wartość materiałów lakierniczych bez zastosowania bezpodstawnego potrącenia w wysokości 33%, zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu, uwzględnił technologiczne lakierowanie wierzchniego nadkola tylnego zewnętrznego lewego, w związku z kwalifikacją tego elementu do naprawy, uwzględnił zestaw mocowania drzwi przednich i tylnych oraz zestawu kleju szyby bocznej lewej, wskazanych przez producenta do zastosowania przy demontażu, wykonywanej naprawie, wymianie lub lakierowaniu tych elementów, uwzględnił operację wymiany elementów niepodlegających powtórnemu montażowi po ich zdemontowaniu w myśl technologii naprawy producenta pojazdu, uwzględnił nakłady na materiały spawalnicze oraz materiały klejące i uszczelniające, uwzględnił operację formowania wraz z przebrojeniem dozera, uwzględnił czas operacji podłączenia urządzenia diagnostycznego i skasowania ewentualnych błędów komputera pokładowego. Biegły nie uwzględnił szeregu czynności, które w swoim kosztorysie naprawy przedstawiła powódka. Sąd podzielił argumentację biegłego.

Nie ulega zatem wątpliwości, że sporządzony przez ubezpieczyciela wypłacającego odszkodowanie kosztorys był istotnie zaniżony, ale również kosztorys przedstawiony przez powódkę był zawyżony. Podkreślić jednak należy, że koszty naprawy wyliczone przez ubezpieczyciela wypłacającego odszkodowanie nie przystawały więc do nakładów faktycznie potrzebnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Mając zatem na względzie powyższą argumentację stwierdzić należy, że wobec ustalenia Sądu w oparciu o opinię biegłego uzasadnionych i ekonomicznie koniecznych kosztów naprawy na kwotę 31 645,26 zł; i po uwzględnieniu wypłaconego odszkodowania w kwocie 18 055,48 zł, powództwo okazało się uzasadnione w zakresie kwoty 13 589,78 zł.

Mając powyższe na względzie, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części i dlatego Sąd, na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13 589,78 zł z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 marca 2021 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. z 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W zakresie kosztów Sąd postanowił w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowo rozdzielił koszty między strony postępowania uznając, że pozwany jest obowiązany do zwrotu kosztów powodowi w kwocie 1 482,80 zł.